

4. *accel.* *p.*

Der er saa meget, saa meget at hævne, at hæv - ne!

2. Blandt sine Børn sad hun frejdig i Haven,
Sangen lød højt, og Høstleens klang.
Da blev det tyst, da bar de til Graven
[: Sønner, den stærke, som værnede om Vang. :]
Voldsmænd da sprang over Gjærdet paastand,
Stormede frem; hendes Skare var liden.
Spejdende saa hun om Hjælp over Strand -
Hun blev alene i Striden.

3. Kampen var kort; men som Skyer, der fare
Fremad og jage hinanden paa Flugt,
Spurgtes de tungeste Tidenders Skare,
[: Budskab om Sorg, som i Kummer blev slukt. :]
Vangen blev trampet til Vaabnernes Brag,
Søn efter Søn saa hun kæmpende segne -
Over hans Grav vajer Voldsmændens Flag,
Moderen kan den ej hegne.

4. Saa kom der Fred, og saa kom der Smerte:
Sønner og Døttre saa ædle, saa tro,
Vristet med Vold fra det elskende Hjerte,
[: Aande nu tungt i Fjendernes Bo. :]
Husk det min Dreng, naar du staar som en Svend!
Der er et Maal, mod det skal du stævne!
Der er saa meget at vinde igjen!
Der er saa meget at hævne!

Knud Valløe.

269. Sov sødelig, sov blødelig.

(Vuggevise.)

Larghetto.

Melodi fra Søllerød.

1. Sov sø - de - lig, sov blø - de - lig, luk di - ne Øj - ne til, Gud

Fa - der ud - i Him - me - rig din Væg - ter væ - re vil.

2. Dig Christus gav et evigt Haab,
Han og for dig er død,
Og til hans Liv du i din Daab.
Ved Aanden er gjenfød.

3. Han sender sine Engle ned
Om Vuggen Kreds at slaa;
Thi luk dit Øje, Barn, med Fred,
Guds Øjne aabne staa!